

Reflexe k předmětu Audio café

Předmět Audio café jsem si zapsala díky doporučením kolegů na našem oboru. Ve výuce předmětu základy technologických kompetencí mě práce se zvukem bavila a doma si ráda pouštím podcasty. Nikdy jsem ale nevyhledávala audio dokumenty, a tak jsem se rozhodla si předmět zapsat, abych se s nimi seznámila.

Zaujal mě i koncept seminářů. Posezení nad dobrým pitím v pozdních hodinách divadelního prostoru Husy na provázku dodávaly seminářům příjemnou přátelskou atmosféru. Díky čistému zvuku v místnosti jsem se do dokumentů dokázala jednoduše ponořit a vcítit. Proto jsem také čekala na to, až bude seminář zase prezenčně. Věřím, že i distanční verze měla svá pozitiva, ale mě si Audio café získalo hlavně svou nekonvenčností, prostorem a neopominutelně i panem zvukařem, který každý dokument posunul ještě o úroveň výše.

Letošní téma prvotin se mi líbilo, protože pro mě byl i samotný poslech jednotlivých audio dokumentů prvotinou. Postupně s přibývajícemi hodinami jsem si začala uvědomovat, které styly natáčení se mi líbí a které pro mě jsou naopak nic neříkající. Dojem ve mně zanechal audio dokument o lásce od Jana Komárka, který díky Komárkovým hrátkám se zvukem a hudbou působil až experimentálně. Na tématu Prvotiny bylo příjemné, že se dokument dal zařadit do tématu i tak, že nemusel o prvotinách jen vyprávět, ale sám jí být. Poslouchat první práce autorů je zajímavé, protože většinou nezkušenost autora dokáže z výtvoru udělat originální nápadité dílo. Proto se mi velmi líbil audio dokument Pan Koláček z pátého poslechu od Silvie Čechové-Bizjakové, který vyprávěl o střetu studentky se starším komunistou. Lehká nesmělost, naivita a nezkušenost Čechové-Bizjakové dala prostor myšlenkám hrdinům dokumentu a celé dílo působilo plynule a příjemně na poslech. I autorka ve mně po debatě zanechala příjemné dojmy.

Dílo, které mě na druhou stranu moc nezaujalo, bylo od Vladimíra Marečka s názvem Budoucnost nejistá. Audio dokument, ve kterém čerství absolventi střední školy povídali o svých životních možnostech a strastech, mi nepřivodilo téměř žádné emoce. Je dobré, že dokument upozorňuje na fenomén toho, že mladí lidé často střídají vysoké školy, které někdy ani nedostudují. Zpracování a nápad s komentáři na Facebooku a robotický hlasem se mi nezdál moc šikovný, ale hlavně mě nezaujaly rozhovory s respondenty. Obsahově jsem měla pocit, že dokument zůstal na hladině fenoménu a nijak se do něj neponořil.

Ráda bych ještě zmínila dokument od Sabiny Vrbkové s názvem Probuzení v Mostě. Spojení historie města, rozhovorů s místními a prvních dojmů rodiny Vrbkové vytvořilo skvělou kombinaci naučného a zároveň zábavného díla. Trochu mě zamrzelo, že jsem se v dokumentu nedozvěděla více o odloučených mosteckých komunitách, ale chápu, že autorka už tak šla při objevování komunit za hranice komfortní a asi i bezpečné zóny. Jediná věc, nad kterou jsem se při poslechu dokumentu občas pozastavovala, bylo autorčino sdělování dojmů. To působilo místy trochu stigmaticky a arogantně, ale poté, co své chování v dokumentu dobře vysvětlila v následné debatě, jsem usoudila, že Probuzení v Mostě a další autorčiny práce si ještě někdy moc ráda poslechnu.

Jsem ráda, že jsem si předmět zapsala, protože mě odkázal na (pro mě) nový typ dokumentů a zároveň spoustu nových autorů a projektů, které bych si chtěla v budoucnu poslechnout. Audio café si v průběhu svého studia ještě jednou zapíšu a těším se, na jaké téma bude příště.